

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Vt anima per spem introducatur. 27

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER I.

tualis studij huius gustatam semel suauitatem exire denuo ad illecebras, vel potius ad molestias carnis, sensuumque inexplebilem repetere curiositatem. Et paulo post: Audi hominem expertum, quæ loquimur. Bonus es domine (inquit) sperantibus in te, anima quærenti te. Ab hoc bono si quis auertere sanctam illam animam conaretur, puto haud secus acciperet, quam si de paradiso & ab ipso introitu gloriæ se conspiceret deturbari. Hæc ille. Ea igitur causa est, cur adhuc nobis sapiat mundus iste, et cur nobis ipsis adhuc non moriamur, quia videlicet Deum pure non quærimus, nec ei adhæremus. Hinc per Prophetam suum dominus ait: Quæretis me & inuenietis, cum quæseritis me in toto corde vestro, & inueniar a vobis. Et per alium: Quærite Deum & viuet anima vestra. Conuertimini ad me & conuertar ad vos. Conuertimini ad me & salui eritis. Inclinate aurem vestram & venite ad me. Audite & viuet anima vestra, et feriam vobiscum pactum sempiternum, misericordias Dauid fideles.

Quomodo anima per spem introducatur. Cap. XXVII.

NVe igitur, o anima mea, quære dominum semper, vt introduci merearis in eius cellam vinariam, dicasque cum sponsa: Introduxit me rex in cellam vinariam, ordinavit in me charitatem. Donatur autem animæ charitas ista in intimo ipsius, tunc videlicet, quando per merita Christi introducitur, & vnus cum Deo spiritus in essentia simplicitate efficitur, atque feliciter in diuina essentia absorbetur. Tunc

E v nanq;

MARGARITAE EVANG.

namq; Deus omnia interiora animæ perambu-
 lat, & quasi cum refluxu quodam venam ei cha-
 ritatis largitur, per quam anima nutritur, & ad
 sui ipsius & rerum omnium contemptum roborat.
 Et hæc venam, quã in ea sponſus aperuit, nec to-
 tus mundus, nec quisq; obſtruere poteſt. In hoc
 eſſentiali fundo ſemp̄ aperta manet cœleſtis vi-
 ni ſcaturigo. ¶ Porro hæc vena nequaquã aperitur,
 nec apta manet in illis, q̄ alte & cū quadã mul-
 plicitate contemplantur: & cum proprio intelle-
 ctu ſe curioſe conuertunt ad literã, & non ad ſpi-
 ritũ, ipſius literæ ſenſum adaperientẽ, renouantẽ
 & viuificantẽ. Et propterea ſemp̄ in circuitu am-
 bulãt, et nunq; ad finem perueniunt, hoc eſt, ſem-
 per inhærent operibus et donis Dei, & nõ proij-
 ciunt ſeipſos in operatorẽ atq; datorẽ Deum. Et
 ob hoc fundus iſte nunq; eis reſeratur, licet inter-
 dũ hauſtũ ſiue ictũ vnũ percipiant, q̄ tamẽ ſta-
 tim cum delectatiõẽ, ſp̄ta paupertate ſpiritus,
 abutunt. Ideoq; nunq; ad iſtũ eſſentialem fundũ
 et quietẽ ſpiritus peruenire merentur. ¶ Humi-
 les vero & ſimplices homines aliquãto tẽpore
 ſemel omnia Dei opa atq; dona percurrerũt, eaq;
 obſeruarũt, ſed ſatiari nequaquã potuerũt, donec
 ſeſe ad intimũ animæ fundũ conuerterent & ſe
 totaliter in ipſum operatorẽ datorẽq; projece-
 rent. Eſtq; hæc excellentiſſima quãdam nobili-
 tas. Ibi namq; opera Dei pro ſuis ponunt, & ſua
 opera poſtponẽtes, in actionẽ ſeu operationẽ Dei
 patiunt. Iſta ſane maxima eſt fructuoſitas, ex qua
 virtutes oẽs bonaq; omnia oriuntur. Hæc eſt eſ-
 ſentialis in Deum cõuerſio, cui ſemper in intimo
 fundo præmium eſſentiale, q̄d eſt Deus ipſe, cor-
 reſpondet. Hi tales cognoscunt & diligũt omnia
 ſimpli-

LIBER I.

simpliciter in Deo, et cū quadā diuina gratia per
 spiciunt omnia opera, dona ac beneficia Dei, &
 in cūctis rebus Deū cōtemplantur, & cū quodā
 simplici intuitu pro seipsis & pro alijs omnibus
 orant, et seipsos in Deum totaliter immergūt. Et
 sic fundus iste in suo principio ancoratur, & in
 ipso viua vena aperitur, in eo videlicet, q̄ hu-
 iusmodi homines fidem, spem atq̄ fiduciā suā in
 Deo constituerunt. ¶ Sed iā proli dolor fere oēs
 nostris studijs & propriæ prudentiæ innitimur,
 & in eis requiescimus, propter q̄d nobilis ille in-
 troitus haudquaḡ nobis innotescit, et influxus in
 nos diuinus præpeditur. Et hoc est, q̄d per Hiere-
 miam dominus conqueritur, dicens: Duo mala
 fecit populus meus, me dereliquerunt fontē aque
 viuæ, et foderūt sibi cisternas dissipatas, quæ cō-
 tinere nō valent aquas. Plane reliquerūt essentia-
 lē introuersionem in intimū fundū spiritus, in q̄
 faciem dñi semper & quærere & adorare debe-
 mus. Vnde iā non immerito quilibet nostrum dā-
 cere potest: Aruit cor meū, quia oblitus sum co-
 medere panem meū: hoc est, omnipotens & sem-
 piternū Dei verbū (q̄d est vita & cibus animæ)
 in intimo cogitationū & desideriorū animæ atq̄
 intentionū cordis ruminare neglexi. O Deus me-
 us, en anima mea sicut terra sine aqua tibi, velo-
 citer exaudi me domine, defecit spiritus meus.
 Non auertas faciem tuā a me. Est nāq̄ facies tua
 cibus efficax, sapor & sapientia, potus vitæ a-
 morosus, fluxus spiritum lætificans, nutriens &
 dilatans, vires animæ confortans, cor deniq̄ vi-
 rere & fructificare faciens, si tamen nos per ve-
 rā fidē atq̄ cōfidentiā ad te, q̄ nos tā desiderāter
 expectas, cōuertamur. Sine te nanq̄ spūs noster
 in te-

MARGARITAE EVANG.

in tenebris, anima in amaritudine, & cor in mœ-
rore existit. Nunc igitur o anima mea conuertere
in requiem tuam, quia dominus benefecit ti-
bi. Quia eripuit animam meam de morte, oculo-
s meos a lachrymis, pedes meos a lapsu. Dica-
mus proinde: Anima nostra sicut passer erepta
est de laqueo venantium. Adiutorium nostrum
in nomine domini, qui fecit cœlum & terram.

De beata spe, quæ ex fide in Deum nascitur.

Cap. XXVIII.

ORitur autem hæc beata spes ex deifica fi-
de, & ipsa consequenter ex sese charita-
tem producit. Quando nanque fides tam
deifice ac deuote in Deum conuersa est, prout su-
perius iam dictum est, & a quo liber iste exordi-
um sumit, & in quo tandem finietur, quomodo
videlicet per firmam fidem fidelissimo Deo iu-
giter amorose adherere debeamus, cum sit ipse
semper præsens in intimo animæ nostræ, vbi cō-
tinue faciem domini quærere & in spiritu adora-
re debemus, per quod facies animæ nostræ mun-
datur, & fides illuminatur ad cognoscendum
Deum, hic in fide, et postmodum in gloriæ sem-
piterna fruitione. Quando (inquam) fides hæc
taliter introducit in occultos thesauros & di-
uitias Dei, inde tunc oritur beata et deifica spes,
ita vt anima firmiter speret et cōfidat ei, in quē
credidit, & quem per fidem inuenit. Porro deuota
spes ista mentem subleuat in delicias Dei, v-
bi per claritatem diuinam transradiatur, & spi-
ritualibus bonis impletur, ita vt cuncta terrena
horreat, & omnes corporis voluptates contem-
nat, habiretque in libertate diuina, & cum san-
cto